

2003-10-05

Öv Per Lennerman resebrev 5 från Kosovo

Då är det hög tid att ånyo skriva några rader om livet i Kosovo.

Det har gått tre veckor sedan mitt förra brev och mycket har naturligtvis skett härnere. Jag ska dock börja med att göra Er lite avundsjuka. Med undantag för förra veckan, då jag för övrigt befann mig i Sverige, har vädret varit fantastiskt. Sol och någonstans mellan 20 och 25 grader är ju inget dåligt klimat så här i början av oktober. Dock börjar hösten märkas även härnere. Igår och idag har det blåst hårt och huvuddelen av löven befinner sig nu på marken.

Vår lilla svenska mäss (NSE), bestående av 4 hopsatta containrar, ligger vägg i vägg med det finska NSE:t. Självklart finns där en bastu och vi har en överenskommelse med finnarna som innebär att vi får utnyttja bastun tre dar i veckan. I fredags kväll badade jag bastu med min finske övlt, Hans Adolf Erhnrooth, inför hans hemresa till Finland. Kl 2030 efter två omgångar i bastun satte vi oss ute endast iklädda handduk och drack en öl i den 22 gradiga värmen. Jag misstänker att dessa förutsättningar inte föreligger i Sverige för närvarande.

Ni skall dock inte vara allför avundsjuka då det fortfarande är långa och många arbetsdagar, dessutom regnar det nu på eftermiddagen. Sammantaget innebär det dock att tiden går fort och den först tredjedelen av min tid i Kosovo är snart till ända. I samband med Farewell Partyt för Hans Adolf och min rumänske major kunde jag också konstatera följande. Av min nuvarande personal kommer samtliga utom en att lämna Kosovo före mig. Det är ju en utmaning i sig att hela tiden få ny personal som skall inlemmas i det som idag är en väl fungerande och bra arbetsgrupp. Tack och lov har jag en dansk övlt som är mycket duglig och som nu tar över rollen som den inofficielle "ledaren" på min LNO-sektion efter Hans. Det är bara att konstatera att officerarna från de nordiska länderna i många stycken står i en klass för sig. I sanningens namn måste jag dock även nämna engelsmännen som generellt är mycket professionella och dessutom har fördelen att vara native speaker och även tyskarna håller hög klass.

Vad har jag då sysslat med under de gångna tre veckorna. I och med att jag nu börjar känna mig "varm i kläderna" har jag tagit mig tid att besöka alla Brigaderna och deras CIMIC-avdelningar. Det har även blivit en del besök hos våra civila samarbetspartners inom främst UNMIK och för varje dag känner jag mig mer och mer hemma i alla olika frågeställningar. Under den gångna veckan började även förberedelserna på allvar för Change of Command Ceremonin som gick av stapeln den 3 oktober. Dåvarande chefen KFOR (COMKFOR) genlt Fabio Mini (Italien) ersattes av genlt Holger Kammerhoff från Tyskland. Min personliga uppfattning är att det är positivt för staben och KFOR. Mini är italienare och uppträdde också som en sådan, latinsk impulsivitet är kanske inte den främsta egenskap man vill se hos en chef för en internationell operativ stab.

Varje lördag genomförs något som kallas Top Ten. Det är en redovisning från KFOR HQ alla avdelningar om pågående verksamhet och projekt. De viktigaste kommenteras även muntligt. Det har inte varit ovanligt att COMKFOR snabbt och smidigt kastat sig in och börjat styra verksamheten på "Micro Management" nivån utan att ha tillgång till nödvändiga fakta. För att uttrycka mig milt innebär det att verksamheten med jämna mellanrum trasats sönder och mycket energi har gått åt till att utföra saker som över huvud taget inte borde förekomma på ett operativt högkvarter på denna nivå. Det är min förhoppning att detta skall minska i framtiden då den tyska grundligheten har fått fotfäste i KFOR HQ.

Mellan den 23 och 28 september fick jag tillsammans med ett antal övriga avdelningschefer förmånen att åka till Sverige för att utbilda den svenska brigadstab, som under Anders Brännströms ledning, skall ta över ansvaret för MNB C av Finland den 1 november. Tyvärr är flygtiderna sådana att man kommer hem sent på kvällen till Sverige och reser redan kl 0700 på morgonen. Så i praktiken fick jag onsdag till lördag hemma i Sverige varav jag tillbringade onsdagen och torsdagen på SWEDINT. Jag fick dock tid att umgås med familjen under delar av fredagen och lördagen innan det bar iväg till Kosov igen. Fördelen var dock att vistelsen i Sverige var så kort att jag inte hade några större "abstinensbesvär" i samband med nerresan.

Den 28 september var J 9 ansvariga för ett stort evenemang i Pristina, the Running Together. Det är tredje året detta motionslopp genomförs och självklart var jag som C J 9 "tvungen" att delta. Loppet är öppet för alla och strävan är att det skall vara ett multietniskt evenemang med deltagare från både KFOR, UNMIK och inte minst civila. Arrangemanget blev en succé med drygt 2200 deltagare. För första gången deltog även 400 skolungdomar vilket naturligtvis var en härlig inramning.

Min förare hämtade mig på flygplatsen därefter bar det snabbt iväg till Film City för ombyte och vidare transport till Pristina stadium där starten skulle gå av stapeln. Loppet var 6,5 km långt med mål uppe vid Film City. Den minnesgode läsaren kommer förmodligen ihåg att jag beskrev den fantastiska utsikten över Pristina från mitt arbetsrum. Med andra ord innebar det att avslutningen av loppet inte var något att "leka med". För säkerhets skull gick banan på ett sådant sätt att vi först sprang upp till ena hörnet på Film City för att därefter springa ner och avsluta loppet med 500 meter uppförbacke till huvudingången. Totalt var höjdskillnaden på banan cirka 100 meter varav 80 meter fanns på de sista 1,5 kilometrarna. I vanlig ordning gick man väl trots alla goda förutsättningar ute lite för hårt vilket innebar att den sista delen blev en riktig "Pannbeneövning". Att påstå att jag var fräsch när jag gick mål hade inte varit en överdrift utan ren lögn. Efter att jag fått min måltid (34,35) kände jag dock en viss tillfredställelse i och med att det innebar en miltid strax över 50 min trots den tuffa banan. Nej, det blev ingen löpning på måndagsmorgonen.

Nu några ord om den dagliga fysiska träningen. Som jag beskrivit i ett av mina tidigare brev har vi ett 2,5 km långt och tre meter brett asfaltspår inne på Film City. Spåret har en total höjdskillnad på cirka 35 meter. När jag var här under min Key Leader Training i april och sprang spåret insåg jag att det skulle gå utmärkt att åka rullskidor i en riktning. Slutsatsen var naturligtvis att åka rullskidor innebär ju en mer allsidig träning än enbart löpning. Sagt och gjort, rullskidor och skidskor lämnades på SWEDINT tillsammans med min övriga utrustning som skulle skickas ned. Stavarna tänkte jag ta med mig i samband med att jag själv åkte ned till Kosovo men tyvärr var minnet bra men kort. Det innebar att stavarna medfördes då jag återvände efter vår utbildning av MNB C.

Efter att slickat såren efter Running Together på måndagen var jag helt inställd på att åka rullskidor på tisdagsmorgonen. På med skidskor och därefter ut där jag kunde konstatera att det regnade. Nåväl ingen har dött av lite regn varför beslutet om skidåkning kvarstod. När jag kommit ut på spåret kunde jag konstatera att det inte ens fanns en tendens till gryning utan mörkret var kompakt. Det är ju också på det viset att farten i nerförsbackarna är högre på rullskidor än när jag springer spåret. För att göra en lång historia kort vill jag bara meddela följande. Regn på asfalten i Kosovo innebär att det blir så halt att det till och med gick att ta den besvärligaste kurvan med viss sladd och om sanningen ska fram med mycket hög puls och en ordentlig dos adrenalin. Det blev bara ett varv och i fortsättningen kommer rullskidorna endast tas fram i dagsljus och då spåret är torrt.

Den gångna veckan har naturligtvis dominerats av förberedelserna inför Change of Command Ceremonin. Jag hade själv förmånen att under fyra timmar få öva mig i givakt, manöver och enskilda överstes väntan. Då det konkreta antalet manöver och givakt begränsades till ungefär tio stycken så vill jag påstå att jag nu med råge uppnått befäst duglighet i enskild överstes väntan. Tack och lov var det inlagt lunch efter en timme vilket innebar att jag kunde meddela mina fyra deltagande stabsofficerare att de inte skulle dyka upp efter lunchen utan ägna sig åt något mer meningsfullt under resten av dagen. Själva ceremonin gick dock bra och allt var därmed frid och fröjd.

Under den gångna veckan har ett antal svenska fältartister besökt Kosovo och genomfört ett antal spelningar på olika camper, främst de svenska men även en del spelningar på övriga nordiska camper. Igår kväll gick dock ”huvuduppträdandet” av stapeln på Camp Victoria och vi svenskar från KFOR HQ åt en gemensam middag på Victoria för att därefter se kvällens uppträdande. Middagen var fantastisk med helstekt oxfilé som var perfekt tillagad, härligt gräddig tillhörande potatisgratäng och det hela avnjöts med ett gott rödvin. Med andra ord var vi både mätta och nöjda när vi trädde in i huvudförrådet där kvällens spelning skulle gå av stapeln.

Nä, jag kände inte igen någon av artisterna. Och utav låtarna var det väl två stycken av ca 30 jag kände igen, men stämningen var hög så visst var det ett trevligt avbrott i den dagliga lunken.

Det får bli allt för den här gången.
Lev väl!

Per